

en Erklæring om, at Forholdet er nøjagtigt det samme. Jeg indrømmer imidlertid villigt, at der senere kan være kommet Oplysninger tilstede, som kunne forandre ogsaa min Stilling overfor dette Forhold. — Et Andragende af dem, der ere foreslaaede henviste til mig, og som jeg ikke har omtalt endnu, angaar ikke nogen Invalid. Det er Andragendet under Nr. 9. Her er Spørgsmaal om at kunne tilstaa en Enke efter en veltjent Kriger en Pension; men jeg beklager, at Forholdet ikke er saaledes, at det ligger indenfor Pensionslovens Muligheder at tilstaa Pension. Det er ganske vist, at der mangler kun to Maanedes, men den, der bringer Pensionsloven i Anvendelse, kan ligesaa lidt eftergive 2 Maanedes som 2 Dage, altsaa, forsaavidt er jeg magtesløs overfor denne Hindring og kan ikke tilstaa Pension. Den eneste Mulighed for at kunne yde Noget vilde have været den, at Manden, inden han havde erhvervet 20 Mars Tjenestetid, var bleven affædiget formedelst en ham i Tjenestetiden paadragen Svaghed. Der vilde da kunne været givet ham en forholdsvis høi Pension og Enken ogsaa, men i det foreliggende Tilfælde forholder det sig ikke saaledes. Ved Overgangen fra Krigstjenesten til den kommunale Tjeneste blev han nemlig ikke engang affædiget, saaledes som det er angivet i Udvalgets Betænkning; han blev staaende i Krigstjenesten, han blev kun hjemsendt og ikke affædiget. Det ligger altsaa udenfor Muligheden for mig som den, der har at bringe Pensionsloven i Anvendelse, at gjøre Noget for denne Enke. Skal der gjøres Noget for hende, maa det gjøres i hendes Egenkab af trængende Enke efter en veltjent Militær, og et saadant Andragende tror jeg nærmest maatte vedrøre min ærede Kollega, Krigsministeren, og ikke mig.

Sansen (Kingsløbing Amts 3die Valgtreds): Der er to Indstillinger, som jeg gjerne vil tillade mig at sige et Par Ord om. Jeg vil da først bemærke, at det glæder mig, at Udvalget har foreslaaet henvist begge de vedkommende Andragender til den høitærede Minister. Da jeg imidlertid hører, at Henviisning ikke altid er det samme, som at de blive tagne tilfølgende, vilde jeg gjerne anbefale dem med et Par Ord. Jeg staa saaledes overfor begge de Paagjældende, at jeg har personlig Kjendskab til dem og til de paaberaabte Forhold. Den første af de to Indstillinger er den Indstilling under Nr. 1, der angaar forhenværende Udofat Ringel. Jeg er derne fra Sundevad i Sønderjylland, hvor han i en hel Række af Aar har virket, og jeg har altsaa haft Leilighed nok til at lære ham at kjende i hans Virksomhed og under hans Forhold derne. Jeg kan da aflegge det Vidnesbyrd om ham, at han hører til de mest brave patriotiske Mænd og har sat Alt ind paa den danske Sag derne, baade sin Formue, sin Eksistens og tildels sin Sundhed.

Han har lidt Meget for sin Virksomhed, og det forekommer mig, at Danmark ikke, uden at skamme sig for sig selv, kan lade en saadan Mand sidde og lide Nød eller Savn. Vel er det nu opløst, at der er gjort for den Vedkommende, hvad der kan gjøres; men der staa dog endnu det tilbage, ved særlig Bevilling at gjøre Noget for ham, og forsaavidt det er den eneste Udvei, vil jeg meget ønske, at den høitærede Finantsminister vil træffe Foranstaltninger til, at der maatte blive gjort Noget for ham ad denne Vej. — Den anden Indstilling er den, der findes under Nr. 11, og som angaar en Husmandovre i Nærheden af Holtstebro, der er Invalid fra Krigen 1848. Han har gjort det hele Felttog med; og han blev, som det er blevet opløst og ogsaa allerede udtalt, i 1850 faaret i den venstre Haand, saaledes at han mistede den fjerde Finger. Det er altsaa udenfor alt Spørgsmaal, at han virkelig er Invalid. Imidlertid har han gjort, hvad der kunde gjøres for at faae en ham formentlig tilkommende Understøttelse, men hidtil have hans Bestræbelser i den Retning været forgjæves. Nu kommer han anden Gang til Folkethinget, og, som jeg sagde før, det glæder mig, at Udvalget paany har overveiet hans Sag og indstillet hans Andragende til den høitærede Minister. Det, der har bevirket, at han ikke tidligere er kommen i Betragtning, er vistnok en Erklæring, der i sin Tid er afgiven af Invalidelægen, men modsat denne Erklæring foreligger der et tydeligt og klart Vidnesbyrd fra Distriktlægen i Holtstebro, en anerkjendt dygtig Mand, hvis Vidnesbyrd aabenbart ikke kan tillægges en mindre Vægt end Vidnesbyrdet fra den førstnævnte Invalidelæge. Det er opløst, at den paagjældende Invalid har at beklage Savnet af en Finger, og at de tilgrændsende Fingre ere svage, at hele Haanden er svag og svinder ind Dag for Dag, ligesom ogsaa hele Armens Kraft er lammet og svækket mere og mere; hans Arbeidssevne er altsaa i Virkeligheden svækket. Jeg kjender den vedkommende Mand personlig, jeg kjender de Mænd, for hvem han har arbejdet, og jeg har Vidnesbyrd fra dem om, at hans Arbeidssevne virkelig er betydelig reduceret. Det er altsaa udenfor al Tvivl, at han maatte kunne komme i Betragtning i Henhold til Loven af 9de April 1851 og altsaa faae en saadan Understøttelse, som han begjærer. Jeg vil med disse faa Ord anbefale hans Andragende til den høitærede Finantsminister.

Dan: Det er angaaende Indstillingen under Nr. 12, vedrørende et Andragende fra affædiget Underofficer Niels Sansen Bihl, at jeg skulde tillade mig nogle faa Ord. Ved den høitærede Finantsministers Udtalelser blev det bekendt, at denne Indstilling har den formelle Feil, at den er stillet til Finantsministeren, istedetfor at den burde være stillet til Krigsministeren. Forøv-